

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ 3 - ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ζ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Δ2 (ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΔΙΙ)

Ένα σημαντικό σημείο της ζωής μου είναι συνδεδεμένο με το λιομάζωμα. Θα το αφηγηθώ. Οι επιδόσεις μου στα μαθήματα της Τρίτης και της Τετάρτης Τάξης του Δημοτικού σχολείου δεν ήταν καθόλου καλές. Παραμελούσα τις μαθητικές υποχρεώσεις μου θυσιάζοντάς τις στο βωμό του παιχνιδιού. Ήθελα να παίζω... να παίζω... συνέχεια... Γυρνούσα αργά στο σπίτι, άρπαζα το τετράδιο κι άρχιζα να γράφω γρήγορα – γρήγορα, βουτώντας την πένα μου μέσα στο καλαμάρι με το βιολετί μελάνι... Έσπρωχνα το τετράδιο στην τσάντα και πριν προφτάσω να βγάλω το βιβλίο να διαβάσω είχα αποκοιμηθεί απάνω στο τραπέζι από την κούραση –αποτέλεσμα της ολόημερης δραστηριότητας στους δρόμους. Έτσι έβγαλα και τις δύο τάξεις με το ζόρι. Η μάνα μου μιλά. Με άφηνε να ιδεί ως πού θα φτάσω...

Οκτώβριο του '46 πήγα στην Πέμπτη τάξη και συνέχισα την ίδια πάλι τακτική. Εκείνη του πασαλείμματος. Το Νοέμβριο αρχίσαμε την ελαιοσυλλογή. Ένα βράδυ μόλις μπήκα στο σπίτι ύστερα από ένα εξουθενωτικό παιχνίδι και έβγαλα το τετράδιό μου πάλι, για να γράψω, μου λέει η μητέρα μου ήρεμα:

«Μη γράφεις, παιδάκι μου, αύριο δεν θα πας σχολείο. Θα έρθεις μαζί μου να με βοηθήσεις στις ελιές γιατί δεν βρήκαμε εργάτρια και θέλω βοηθό».

Πέταξα από τη χαρά μου μόλις τ' άκουσα και έχωσα αμέσως «μια και δύο» στη σάκα το τετράδιό μου. Έφαγα κάτι και κοιμήθηκα αμέσως.

Με σήκωσε πρωί - πρωί. Πήραμε πρωινό και βγήκαμε στο δρόμο ακόμα ασημέρωτα. Το φως της μέρας ήτανε τόσο λιγοστό, που δεν έφτανε να φωτίσει τα σοκάκια με τα ψηλά τα σπίτια, ενώ η παγωνιά τύλιγε τα δρομάκια... Το πρόσωπό μου άρχισε να τσουίζει, τα χέρια και τα πόδια να παγώνουν. Σα φτάσαμε κάτω απ' αυτές τις άθλιες καιρικές συνθήκες στο χτήμα, μού 'δωσε η μητέρα ένα καλάθι λέγοντας: «Σκύψε και μάζευε ελιές ωστόσο να γεμίσεις το καλάθι. Μόλις τα 'απογεμίσεις θα σε βοηθήσω να τις αδειάσουμε στο τσουβάλι». Λύγισα τα γόνατα, έσκυψα κι άρχισα να μαζεύω. Μάζευα, μάζευα συνέχεια κι εκείνο το έρημο καλάθι καθόλου δεν ανέβαινε, λες κι είχε τρύπιο πάτο!

«Κάνε τα χέρια σου πιο γρήγορα, γιατί απ' ό, τι βλέπω ούτε αύριο δεν πρόκειται να το γεμίσεις», έλεγε. Έκανα η καμμένη γρήγορα μα ήτανε τα δάχτυλά μου παγωμένα και δεν μπορούσα εύκολα να τα λυγίσω. Άρχισα τότε να προσπαθώ να τα ζεστάνω με τα χνώτα μου πράγμα που με καθυστερούσε περισσότερο! Το αποτέλεσμα, να διαμαρτύρομαι και να ζητώ να φύγουμε. «Πάμε, μαμά, να φύγουμε... Κρυώνω. Παγώσανε τα χέρια μου», έλεγα και ξαναέλεγα παρακαλώντας την.

«Κι εγώ κρυώνω. Δεν έχουμε όμως περιθώρια επιλογής. Πρέπει να εργαστούμε ως το βράδυ. Οι ελιές δεν περιμένουν. Αν μείνουν για πολύ στη γη θα σαπίσουν και το λάδι μας δεν θα τρώγεται. Σκύβε λοιπόν και μάζευε και μη μιλάς καθόλου».

Γύρισα στο σπίτι παγωμένη και ταλαιπωρημένη. Η άλλη μέρα ήταν Κυριακή... Κοιμήθηκα ως αργά.

Καθώς με χτένιζε η μητέρα το πρωί... με ρώτησε: «Δεν μού 'πες πώς τα πέρασες χτες;». «Πολύ κακά και σε παρακαλώ να μη με ξαναπάρεις στο λιομάζωμα. Κουράστηκα πολύ και γέμισα χιονίστρες»... Τότε εκείνη: «Αν δεν αποφασίσεις να διαβάσεις και να μάθεις γράμματα αυτή η ζωή σε περιμένει. Όλο το χρόνο θα μαζεύεις μύγδαλα, κορόμπηλα κι ελιές. Είναι στο χέρι το δικό σου να διαλέξεις. Εμείς είμαστε αποφασισμένοι να σας σπουδάσουμε, ν' αλλάξει η ζωή σας. Όμως δεν θα επιμείνουμε. Η επιλογή είναι δική σας...».

Το πρωί της Δευτέρας στο σχολείο είχα διαβάσει όλα τα μαθήματά μου και είχα γράψει άψογα τόσο που ο δάσκαλος μην πιστεύοντας σ' αυτό που έβλεπε απόρησε και δύο φορές με ρώτησε αν ήταν δικά μου τα γράμματα που έβλεπε μπροστά του. Σκοτώθηκα στο διάβασμα εκείνη τη χρονιά, γιατί έπρεπε να καλύψω και τα κενά από τις προηγούμενες τάξεις. Κατάφερα ωστόσο κι έβγαλα «λίαν καλώς» στο τέλος. Από τον άλλο χρόνο κανείς δεν με ξεπέρασε... Το μάθημα της μάνας μου έπιασε τόπο...